

РЕШЕНИЕ

№ 101

гр. Велико Търново, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГАЛЯ М.А

Членове: МАЯ ПЕЕВА
Ирена Колева

при участието на секретаря ИНА Д. С.А
като разгледа докладваното от Ирена Колева Въззивно търговско дело № 20234001000109 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на А. П. М., ЕГН *****, действаща лично и като законен представител на малолетните си деца Ц. Л. А., Ш. Л. А., К. Л. А., В. Л. А. и П. Л. А., всички с поС.ен адрес град Долни Дъбник, ***** и чрез пълномощник – АД „Ч. П. и И.“, представлявано от адвокат С. Ч., срещу Решение № 260003/13.02.2023г. по т.д. № 58/2020г. по описа на Окръжен съд-Плевен в частта, в която е отхвърлен предявеният от ищцата А. П. М. срещу ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД иск с правно основание чл.432 КЗ за сумата над присъдените 55 000 лв. до пълния претендиран размер от 200 000 лв. и в частта, в която са отхвърлени предявените от всеки от ищите Ц. Л. А., Ш. Л. А., К. Л. А., В. Л. А. и П. Л. А., чрез тяхната майка и законен представител А. П. М., искове с правно основание чл.432 от КЗ срещу ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД за сумата над присъдената на всеки от тях 45 000 лв. до пълния претендиран от всеки размер от 200 000 лв. Жалбоподателите излагат доводи за неправилност на първоинстанционното решение в обжалваните му части. Намират за неправилни и неподкрепящи се от събраните по делото доказателства изводите на съда за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, правно квалифицирани по чл.71 ал.1 от ЗДвП и по чл.106 ал.1 от ЗДвП. Излагат, че без релевирано от ответната страна възражение за принос на пострадалия поради движение на каруцата не плътно вдясно в лентата за движение, а към осевата линия, съдът е приел за доказано допуснато нарушение на чл.15 ал.1 от ЗДвП и наличието на причинна връзка между него и настъпилия резултат. Посочват, че при преценката за основателност на възражението за съпричиняване първостепенният съд се е позовал на мотивите към влязлата в сила присъда на наказателния

съд, която има обвързваща гражданския съд сила единствено по въпросите по чл.300 ГПК, но не и относно приноса на пострадалия. Намират възражението за съпричиняване за неоснователно и молят, в случай, че съдът, съчете същото за доказано да намали неговия размер от 50 % на 5%. Считат, че присъденото на всеки от тях обезщетение за неимуществени вреди е изключително занижено по размер, определено при несъобразяване на критериите за справедливост, заложили в нормата на чл.52 ЗЗД, включително възрастта на децата, икономическата обстановка в страната към датата на събитието и момента на настъпването му, и съдебна практика по сходни случаи. Излагат, че съдът не е допуснал поисканата от тях съдебно-психологическа експертиза, с което е пречатвал правото им да докажат исковите си претенции по размер, като е приел изготвените в рамките на друго производство такива, но не ги е обсъдил при формиране на правните си изводи. Не е допуснал останалите поискани свидетели за установяване на всички фактически твърдения в исквата молба, като в същото време е приел, че тези обстоятелства са останали недоказани. Правят искане за отмяна на първоинстанционното решение в атакуваните части и вместо това постановяване на друго, с което исковите претенции на всеки от тях бъдат уважени в пълните им предявени размери от по 200 000 лв., ведно със законната лихва, считано от 01.07.2019г. до окончателното им изплащане. Претендират разноски за първоинстанционното и въззивното производство.

В законоустановения срок по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от третото лице, помагач на ответника в процеса, „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД, в който е заето становище за нейната неоснователност.

В същия срок не е постъпвал отговор на подадената от ищите въззивна жалба от страна на ответника ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД и третото лице, помагач на ответника, И. С. Т..

Подадена е насрещна въззивна жалба от ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, чрез пълномощник – адвокат Н. М., срещу Решение № 260003/13.02.2023г. по т.д. № 58/2020г. по описа на Окръжен съд-Плевен в частта, в която е уважен предявения от А. П. М. срещу ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД иск с правно основание чл.432 КЗ за сумата над 27 500 лв., ведно със законната лихва за забава от 01.07.2019г. до окончателното изплащане и в частта, в която са уважени предявените от всеки от ищите Ц. Л. А., Ш. Л. А., К. Л. А., В. Л. А. и П. Л. А., чрез тяхната майка и законен представител А. П. М., искове с правно основание чл.432 от КЗ срещу ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД за сумата над 22 500 лв. на всеки един от тях, ведно със законната лихва за забава от 01.07.2019г. до окончателното изплащане. В насрещната въззивна жалба се излагат доводи за неправилност на първоинстанционния акт в обжалваните му части. Счита исковите претенции за неоснователни поради недоказаност на твърденията за претърпени неимуществени вреди от всеки от ищите и за съществували между всеки от тях и пострадалия отношения на трайна и дълбока емоционална връзка, която да бъде определена като изключителна и извън обичайната за този вид родствени отношения, както и на твърденията за настъпване на вредоносния резултат вследствие осъществяването от водача на застрахования при ответното дружество автомобил нарушение на правилата за движение. Излага, че присъдените обезщетения са определени при неспазване на принципа за справедливост и в отклонение от задължителната практика на ВС, по-конкретно ПП на ВС № 4/1968г., както и при неправилно отчитане на приноса на пострадалия, който твърди да е 75 %. Намира, че обжалваното решение е и необосновано, тъй като при формиране на правните си изводи съдът не е обсъдил ищцовите твърдения и ангажираните за установяването им доказателства. Прави се искане за отмяната му в обжалваните части и вместо това постановяване на друго, с което предявения от А. П. М. иск бъде отхвърлен за сумата над 27 500 лв., ведно със законната лихва за забава и предявените от всеки от ищите Ц. Л. А., Ш. Л. А., К. Л. А., В. Л. А. и П. Л. А., чрез тяхната майка и законен представител А. П. М., искове бъдат отхвърлени над сумите от 22 500 лв. на всеки един от тях, ведно със законната лихва за забава, считано от 01.07.2019г. до окончателното изплащане. Претендира разноски за първоинстанционното и въззивното производства, включително и за адвокатско

възнаграждение.

В законоустановения срок е постъпил отговор на насрещната въззивна жалба от А. П. М., ЕГН *****, действаща лично и като законен представител на малолетните си деца Ц. Л. А., Ш. Л. А., К. Л. А., В. Л. А. и П. Л. А., всички с поС.ен адрес град Долни Дъбник, ***** и чрез пълномощник – АД „Ч. П. и И.“, представлявано от адвокат С. Ч., в който се заема становище за неоснователност на наведените в нея оплаквания. Излагат, че изискването за установяване на отношения „по-близки от обичайните за съответния вид родство“ се отна. до случаите, в които се претендира обезщетение за неимуществени вреди от лице, което е извън кръга на най-близките родственици, какъвто не е настоящия случай. Сочат, че с влязла в сила присъда на наказателния съд е установена вината на деликвента за настъпване смъртта на Л. Ц. А., като същата е задължителна в настоящото производство и доколкото при множество причинители на застрахователно събитие застрахователите отговарят спрямо увреденото лице солидарно, то въпросът за приноса на втория водач, застрахован при „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД е без значение. Намират за неоснователно искането за завишаване на процента на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия. Молят за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваните от ответното дружество части. Претендират разноски за защита срещу подадената насрещна въззивна жалба.

В съдебно заседание страните, чрез своите процесуални представители по пълномощие, поддържат подадената от всяка от тях въззивна жалба и искането, направено с нея. Поддържат претенциите си за разноски съгласно представени списъци по чл.80 ГПК.

Третите лица, помагачи на страната на ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД и И. С. Т., не са се явили в съдебно заседание, като последният не е взел становище по подадените жалби.

Въззивните жалби срещу първоинстанционното решение са подадени в законоустановените срокове, от легитимирани страни, против обжалваем съдебен акт, поради което са процесуално допустими и следва да се разгледат по същество.

Съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК въззивният съд следва да извърши служебна проверка относно валидността и допустимостта на решението в обжалваните части. Съдът намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем. Не са налице и процесуални нарушения, обуславящи неговата недопустимост.

Съдът, след анализ на събраните по делото пред първата инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, в предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбите, достигна до следните правни изводи:

Не е било спорно между страните наличието на валидно застрахователно правоотношение по застрахователна полица по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена с ответното застрахователно дружество за управлението от И. С. Т. лек автомобил „Фолксваген Пасат“ с рег. № ЕН 25**** към датата на събитието, както и че по образуваната пред застрахователя по реда на чл.380 КЗ щета на ищците не е заплатено застрахователно обезщетение.

Безспорно е, че с влязла в законна сила присъда по НОХД № 761/2021г. на Окръжен съд-Плевен водачът на застрахования при ответника автомобил е бил признат за виновен в това, че на 23.12.2018г., около 17:50 часа, натретокасен път III-305, област Плевен, на разС.ие 1,4 км от ПП I-3 км 97+814 /пътен възел НХК – с.Крушовица/, при управление на л.а. „Фолксваген Пасат“ с рег. № ЕН 25****, в посока Плевен-Крушовица, нарушил

правилата за движение по пътищата, регламентирани в чл.20 ал.2 от ЗДвП, вследствие на което по непредпазливост причинил смъртта на Л. Ц. А., ЕГН ***** - престъпление по чл.343 ал.1 б.“в“ вр. чл.342 ал.1 от НК. Налице са елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане по смисъла на чл. 45 от ЗЗД, като съгласно чл. 300 от ГПК постановената по НОХД № 761/2021г. по описа на Окръжен съд-Плевен влязла в сила присъда е задължителна за гражданския съд, разглеждащ гражданските последици от деянието, по отношение факта на извършеното деяние, неговата противоправност и виновността на дееца. Със задължителна сила е установено и обстоятелството, че вследствие именно на това противоправно поведение на водача на л.а. „Фолксваген Пасат“ с рег. № ЕН 25****, чиято отговорност е предмет на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното дружество, е настъпила смъртта на Л. Ц. А.. Това е така, тъй като чл.300 ГПК под извършване на деяние разбира осъществяването на конкретните факти, с които се реализира фактическия състав на престъплението, за което се налага наказанието. Затова в случаите, когато като елемент от състава на деянието е включено причиняването на определен резултат и връзката между деянието и резултата, констатациите на наказателния съд за осъществяването на такъв резултат и за причинната връзка са задължителни за гражданския съд. Тази обвързаност се разпростира както по отношение на резултата, така и по отношение на причинната връзка между действието, респ. бездействието и осъществения резултат, поради което този въпрос не може да бъде пререшаван. Налице е противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил и настъпила смърт на едно лице, както и причинна връзка между това поведение и настъпилия резултат. Това са три от елементите на хипотезата на непозволеното увреждане по смисъла на чл. 45 ал. 1 от ЗЗД. Четвъртият елемент, а именно вината се предполага по силата на чл. 45 ал. 2 от ЗЗД, но в случая и той е установен със задължителна сила. Следователно, това поведението на водача на процесния автомобил представлява непозволено увреждане и поради наличието на застрахователно събитие застрахователят-ответник следва да заплати застрахователно обезщетение.

С ТР № 1/2018г. по т.д. № 1/2016г. по описа на ОСНГТК на ВКС се конкретизира кръга от лица, легитимирани да получат обезщетение за претърпени неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък. По отношение на най-близкия кръг увредени се запази разбирането, въведено с Постановление № 4/1961г. и Постановление № 5/1969г. на Пленума на ВС, че това са лицата, за които житейски е логично да се предполага, че са имали връзка с починалия и пряко и непосредствено търпят болки и страдания от загубата му. Това са деца, включително и отглеждани, родители, съпруг, както и фактически съжител. Включването на последните в кръга на правоимащите е мотивирано със съдържанието на съществувалите между тях и починалия житейски отношения, които са напълно сходни с отношенията между съпрузи и е справедливо, при установени действително претърпени вреди, те също да могат да получат обезщетение. С оглед на това, ищцата А. П. М. е материалноправно легитимирана да получи парично обезщетение от загубата на своя фактически съжител. С материалноправна легитимация разполагат и ищите, явяващи се низходящи на починалия.

Останалите релевиращи от страните оплаквания пред настоящата инстанция касаят справедливите размери на присъдените обезщетения за претърпени неимуществени вреди, както и изводите на първоинстанционния съд по отношение направените от ответника с отговора на ИМ възражения за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия.

Съгласно закона, на обезщетение подлежат всички действително претърпени неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. С оглед на това и съобразно указанията, дадени в Постановление № 4/68г. и Постановление № 17/63г. на Пленума на ВС и съдебната практика по сходни случаи, съдът намира, че оплакването на ищите за несъответстващи на претърпените от всеки от тях неимуществени вреди от смъртта на Л. Ц. А. обезщетения е неоснователно. Неоснователни са и оплакванията на ответното дружество в подадената насрещна въззивна жалба за допуснати от първостепенния съд нарушения при прилагане разпоредбата на чл.52 ЗЗД и критерия за справедлив размер на претендираните обезщетения за неимуществени вреди, както и за недоказаност на обема на действително претърпените от всеки от ищите вреди. Съображенията за това са следните:

Въз основа на ангажираните в първоинстанционното производство гласни доказателства, както и събраните в настоящото производство такива чрез разпита на св. Г. Х. И., съдът приема за доказано настъпването на твърдените в исковата молба неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени от ищите болки и страдания в резултат от смъртта на техния родител, респ. фактически съжител на първата ищца. Свидетелите Л. П. и М. К., съседи на семейството на починалия, установяват съвместното съжителство на А. П. М. с Л. Ц. А.. Споделят, че двамата са били добро семейство, разбира ли се и се грижели за петте си деца, които били винаги облечени и нахранени. Всяка сутрин Л. А. впрягал каруцата и водел децата К. и Ш. на училище. Приживе починалият обгрижвал съжителката и децата си, държал се „много хубаво“ с тях, винаги работел и семейството му си „имало поС.но всичко“. На свидетелите не е известно да е имало скандали и недоразумения в семейството на починалия. След като узнала за инцидента А. М. припаднала, треперела, не се чувствала добре, като това ѝ съС.ие продължавало е понастоящем, но същата се грижела за децата си. Споделяла, че ѝ липсва съжителят ѝ, че ѝ е тежко и вечер плаче. Виждало се, че е тъжна и страда много за загубата на съжителя си. Не била весела и жизнена, както преди инцидента, поС.но плачела и вървяла с наведена глава, станала тиха и мълчалива. Трудно се справяла с мъката от загубата му и с грижите по децата. Свидетелите установяват, че децата също тъгували за своя баща, гледали негови снимки и посещавали заедно със своята майка гроба му, който смятали за новия му дом.

При причиняване на смърт от значение са възрастта на увредения, общественото му положение, отношенията между пострадалия и близкия, който търси обезщетение за неимуществени вреди, отражението на настъпилата смърт върху психоемоционалната сфера на ищеца и последиците от това, както и редица други обстоятелства, които съдът е длъжен да обсъди и въз основа на оценката им да заключи какъв размер обезщетение по справедливост да присъди за неимуществени вреди.

Няма спор по делото, че ищцата А. М. е съжителствала на съпружески начала с Л. А. в едно общо домакинство повече от десет години и че загубата му /едва на 26 годишна възраст/, ще я съпътства през целия ѝ живот. Вследствие на това тя е лишена от емоционалния контакт, както и от моралната му подкрепа, също и от полаганите от него грижи по осигуряване на средства и отглеждане на петте им деца. За да определи

справедливия размер на обезщетението съдът е съобразил показанията на разпитаните двама свидетели в първоинстанционното производство относно установените отношения на разбирателство и подкрепа между съжителите, шокиращото емоционално сътресение на ищцата А. М. от внезапната и преждевременна смърт на съжителя ѝ, че същият е бил в разцвета на жизнените си сили и е бил опора на семейството и че със смъртта му ищцата завинаги е лишена от възможността да разчита на неговата подкрепа и помощ. Тези показания установяват, че тя тежко и трудно понася загубата му и доколкото са базирани на лично възприети от свидетелите факти, житейски логични са и се потвърждават от последователните и отличаващи се с конкретика показания на св. Христова, съдът счита, че същите са достоверни и следва също да бъдат кредитирани.

Събраните гласни доказателства установяват съдържанието на отношенията между починалия и неговите деца и полаганата от него грижа, като техен родител, нейното проявление, интензитета и адекватността ѝ. Малолетните деца не са социално зряли да търпят дискомфорт от лишаването от материална подкрепа и осигуреност на семейството, за разлика от рождената им майка. Те обаче търпят болки и страдания от лишаването им от родител, с който са били налице взаимни отношения на обич и привързаност. Загубата им безспорно ще остави негативни последици у всеки от тях до края на живота им и те ще бъдат лишени занапред от родителска грижа, опора и подкрепа. Първостепенният съд е отчел и че установената между починалия и неговите деца връзка не надхвърля обичайното на нормалната биологична връзка родител – дете съдържание. При определяне на присъдените на ищцата А. М. обезщетение от загубата на фактическия ѝ съжител и на останалите ищци обезщетение от загубата на родител, съдът е съобразил принципа, че обезщетението следва да служи единствено за репарирание на причинените вреди, а не да представлява средство за обогатяване на пострадалия, като за целта е взета предвид икономическата обстановка към датата на деликта и факта, че минималната работна заплата в страната към м.декември 2018г. възлиза на сумата от 510 лв. и средната такава по данни на НСИ – около 1 170 лв., както и като ориентир – нивата на застрахователно покритие. Този размер съответства и на обезщетенията, присъждани от други съдилища в сходни случаи, противно на оплакванията на ищите във въззивната жалба, като за настъпили застрахователни събития в периода 2017-2019г. обезщетения от смъртта на родител варират от 50 000 лв. до 120 000 лв., а от загубата на съпругески съжител – от 60 000 лв. до 150 000 лв., в зависимост от конкретиката на съответния случай. Поради това настоящият състав намира, че присъдените размери на обезщетенията за неимуществени вреди на всеки от ищите съответстват на принципа за справедливо обезщетяване на действително търпими и съобразени с всички относими обстоятелства вреди.

Приложението на правилото на чл.51 ал.2 от ЗЗД е обусловено от наличието на доказана причинна връзка между поведението на пострадалия /действие или бездействие/, с което обективно е създал предпоставки и/или възможност за настъпване на вредоносния резултат. Принос по смисъла на посочената разпоредба е налице, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането.

Настоящият състав споделя изводите на първостепенния съд за основателност на възражението на ответното дружество за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия при процесното произшествие поради допуснатото от него нарушение на чл.71 ал.1 ЗДвП. Безспорно е по делото, че наследодателят на ищите се е движил през тъмната част на денонощието с каруца с животинска тяга, която не е била оборудвана с два червени светлоотразителя отзад, както и светещо тяло отзад вляво, излъчващо бяла или жълта добре различима светлина. Същият не е бил и със светлоотразителна жилетка така, както го задължава разпоредбата на чл.106 ал.2 от ЗДвП и каквото възражение е направено

своевременно от ответната страна с писмения отговор на исковата молба. От доказателствата по делото се установява, че единствено на задния капак – задънката на каруцата е имало поставен хоризонтално червен светлоотразител. Механизмът на настъпване на произшествието е категорично установен по делото. Съгласно заключението на автотехническата експертиза, приета в първоинстанционното производство, скоростта на движение на застрахования при ответника лек автомобил непосредствено преди и към момента на първоначалния контакт при удара с тилната част на каруцата е била 104.8 км/ч, като същата е била по-голяма от граничната за предотвратяване на произшествието при движение на къси и дълги светлини и своевременно спиране от страна на водача. Съгласно разпоредбите на чл.70 ал.1 и ал.2 от ЗДвП, при движение през нощта МПС трябва да бъдат с включени дълги или къси светлини, като използването на дългите светлини е забранено при разминаване, а превключването от дълги на къси светлини в тези случаи следва да става, когато разС.ието между разминаващите се превозни средства е не по-малко от 150 м или в момента, в който насрещно движещия се водач подаде сигнал чрез превключване на светлините. Доколкото в случая по делото е безспорно, че по същото време е имало насрещно движещ се автомобил – л.а. „Фолксваген Туаран“ с рег. № ЕН 77****, който е достигнал мястото на удара непосредствено след настъпването му, то обосновано вещото лице е изследвало възможността на водача на процесния автомобил „Фолксваген Пасат“ да предотврати произшествието при управление на къси светлини. Съобразно експертното заключение, при така установената скорост на движение на последния, необходимото разС.ие за спиране при ефективно задействане на спирачната уредба е 114.10 м. С такова разС.ие водачът на „Фолксваген Пасат“ не е разполагал предвид посоченото от вещото лице, че същият обективно е имал възможност да възприеме обект в зоната, осветена от фаровете /на къси светлини/ на автомобила, от разС.ие напред и напред вляво на автомобила до 50 м и напред вдясно – до 60-65 м. Според вещото лице при движение на процесния автомобил на къси светлини и видимост към каруцата от 65 м със скорост от 81.94 км/ч и своевременни действия за спиране от страна на водача, произшествието е било предотвратимо. В съдебно заседание вещото лице е посочило, че установеният светлоотразителен елемент на тилната част на каруцата не би увеличил разС.ието, от което водачът на „Фолксваген Пасат“ е можел да види движещото се пред него ППС, защото максималния светлинен поток на осветителна уредба на автомобила е 65 м. Изложеното не би могло да обоснове извод, че при наличие на изискуемите от закона светлоотразители отзад на ПС и светещо тяло отзад вляво, излъчващо бяла или жълта добре различима светлина, това не би допринесло за по-ранното възприемане на препятствие на пътя /управляваната от пострадалия каруца/. Дори да се приеме, че за реално възприемане на обекта на платното за движение е необходимо достигане на светлинен поток до поставените на него светлоотразители, то това не се отна. до изискуемото от закона светещо тяло, излъчващо собствена бяла или жълта добре различима светлина. Освен това, регламентираното в закона изискване за поставяне на изброените в чл.71 ал.1 ЗДвП допълнителни елементи на ПС с животинска тяга при движение през нощта не е самоцелно, а съвсем обосновано е въведено поради причина, че увеличава значително възможността за по-ранното възприемане на такова превозно средство

на платното за движение. Идентичен е резултата и при поставена светлоотразителна жилетка, доколкото именно такава е нейното предназначение. Ето защо, доказаните по несъмнен начин нарушения на ЗДвП, допуснати от А. се намират в причинна връзка с вредоносния резултат. Предприемайки пътуване през тъмната част на денонощието в такава превозно средство той се е поставил в съС.ие на повишен риск, защото каруцата не е била видима от далеч и така са създадени условия за несвоевременното ѝ възприемане от другия участник в движението.

Неоснователни са оплакванията в подадените от страните за жалби досежно приетия от първостепенния съд процент на съпричиняване. Настоящият състав намира, че пострадалият и водачът на застрахования при ответника автомобил са допринесли в еднаква степен за настъпване на вредоносния резултат. Последният е бил длъжен да съобрази скоростта си с управлението на автомобила на къси светлини, съответно с осветената пред него зона, а водачът на превозното средство с животинска тяга да го оборудва съгласно изискванията на чл.71 ал.1 ЗДвП така, че то да е видимо за останалите МПС.

Иначе основателно се явява оплакването във въззивната жалба на ищците за липса на обективен принос на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат поради нарушение на правилото на чл.106 ал.1 от ЗДвП, доколкото с оглед установената фактическа обстановка и механизма на настъпване на произшествието, същото се явява неприложимо в случая. Такава причинност, в съответствие с въведеното своевременно възражение от ответника, досежно конкретния вид на нарушението, следва да бъде отречена.

Основателно е и оплакването за липса на релевирано от ответната страна възражение за принос на пострадалия поради нарушение на разпоредбата на чл.15 от ЗДвП – управление на каруцата в лявата част на полагащата ѝ се за движение пътна лента към осевата линия. Вещото лице не е изследвало този въпрос и по делото не са ангажирани доказателства, които да установят, че това поведение на пострадалия е допринесло в някаква степен за настъпване на вредоносния резултат.

Независимо от това, предвид изложените по-горе съображения, съдът намира, че решението на Окръжен съд-Плевен е правилно и следва да бъде потвърдено в обжалваните части, като съгласно чл.272 ГПК препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

При този изход на спора, за защита по въззивната жалба на ищците не следва да бъде присъждано адвокатско възнаграждение за осъществената безплатна правна помощ. За защита срещу тази въззивна жалба не са претендирани разноски. ЗК „ЛЕВ ИНС“ следва да бъде осъдена да заплати на адвокат С. Ж. на основание чл.38 ал.2 от ЗА адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред ВТАС за защита по насрещната въззивна жалба, която е с обжалваем интерес 140 000 лв., адвокатско възнаграждение в размер на 10 250 лв., определено по Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /чл.7 ал.2 т.5/.

Водим от горното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260003/13.02.2023г. по т.д. № 58/2020г. по описа на Окръжен съд-Плевен в обжалваните части.

ОСЪЖДА ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление град София, бул. „Симеоновско шосе“ № 67А ДА ЗАПЛАТИ на основание чл.38 ал.2 от ЗА на адвокат С. Ж., сумата от 10 250 /десет хиляди двеста и петдесет/ лв. – адвокатско възнаграждение за защита срещу насрещната въззивна жалба във въззивното производство.

Решението е постановено при участието на „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД и И. С. Т., като трети лица – помагачи на страната на ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Препис от решението, на основание чл.7 ал.2 ГПК, да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____